

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SHARMA, ROBIN

Descoperă-ți destinul cu Călugărul care și-a vândut
Ferrari-ul : 7 pași pentru a-ți atinge adevăratul potențial /
Robin Sharma ; trad. din lb. engleză: Nicoleta Radu și Patricia
Cihodaru. - București : Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-487-2

I. Radu, Nicoleta (trad.)

II. Cihodaru, Patricia (trad.)

159.9

Redactor: **Alexandra Fusoi**
Grafician copertă: **Cezan Mandă**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

**DISCOVER YOUR DESTINY WITH THE MONK WHO
SOLD HIS FERRARI**

Copyright ©2004 by Robin Sharma
Published by arrangement with HarperCollins Publishers Ltd,
Toronto, Canada.
All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone
Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

ROBIN SHARMA

DESCOPERĂ-ȚI DESTINUL

CU CĂLUGĂRUL CARE ȘI-A VÂNDUT FERRARI-UL

7 PAȘI PENTRU A-ȚI ATINGE ADEVĂRATUL POTENȚIAL

*Traducere din limba engleză de
Nicoleta Radu și Patricia Cihodaru*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

CUPRINS

<i>Mulțumiri</i>	11
<i>Introducerea lui Robin Sharma</i>	13
CAPITOLUL I O urgență spirituală.....	21
CAPITOLUL II Discipolul își întâlnește maestrul	35
CAPITOLUL III Discipolul află despre puterea chemării și despre înțelesul ascuns al destinului	79
CAPITOLUL IV Discipolul învață despre crima trădării de sine și cum să se elibereze din lanțuri.....	105
CAPITOLUL V Discipolul descoperă cea mai importantă alegere pe care o poate face un om.....	135
CAPITOLUL VI Discipolul pătrunde în lumea miracolului și a posibilității	151
CAPITOLUL VII Discipolul primește învățături de la maștri.....	169
CAPITOLUL VIII Discipolul începe să se transforme și să se recreeze	197
CAPITOLUL IX Discipolul e pus la încercare	217
CAPITOLUL X Discipolul se trezește	239
<i>Cele șapte etape ale trezirii sinelui</i>	251
<i>Cele cinci devoțiuni zilnice</i>	252
<i>Despre Robin Sharma</i>	253

CAPITOLUL I

O urgență spirituală

*Viața nu ascultă de logica ta; imperturbabilă, ea își urmează
propria cale.*

*Trebuie să ascuți viața; viața nu ascultă de logica ta,
ei nu-i pasă de logica ta.*

OSHO

Simțeam metalul rece la tâmplă. Cum de se ajunsese aici? Mă aflam într-o cameră mizeră de motel, cu un pistol la tâmplă, gata să apăs pe trăgaci. Broboane de sudoare îmi șiroiau pe frunte, iar inima îmi bătea sălbatic. Mâinile îmi tremurau fără să le pot controla. Nimeni nu știa unde mă aflu. Nimănui nu părea să-i mai pese. Nu mai aveam pentru ce să trăiesc. Așa că mă pregăteam să mor. Îmi imaginam deja titlul necrologului: „Dar Sandersen, antreprenor internațional în domeniul hotelier, divorțat și tată a trei copii, mort la 44 de ani – prin sinucidere.”

Însă când am închis ochii și am început să spun cu voce tare o ultimă rugăciune, s-a întâmplat ceva neașteptat – ba nu, ceva de-a dreptul miraculos. Am simțit cum ameteșc și am căzut la poea, iar arma

mi-a scăpat din mână. Cum zăceam acolo nemișcat, o lumină albă, orbitoare s-a răspândit în corpul meu. Înainte de a respinge povestea mea, vă rog să rețineți că am fost întotdeauna o persoană foarte rațională și cu picioarele pe pământ. Era prima oară când mi se întâmpla așa ceva. Întotdeauna chicoteam când auzeam povestiri încărcate de misticism, considerându-i pe cei care le spuneau ciudați și iresponsabili. Nu comunicam cu îngerii – și nici acum nu comunic – și nici nu-mi ghidez viața după poziția zilnică a stelelor. Cu toate astea, nu pot să neg ori să nesocotesc cele întâmplate în acea cameră de motel cu doar 12 luni în urmă. A fost oare o experiență a Divinului? A fost o trezire spirituală? A fost pur și simplu o reacție fizică la stresul extrem în care mă aflam? Sincer să fiu, nu știu, dar pot să confirm că tot ceea ce s-a petrecut acolo a declanșat o serie de evenimente care au transformat fiecare element al vieții mele, așa cum o cunoscusem eu până atunci.

Lumina a devenit din ce în ce mai strălucitoare. În scurt timp, tremuram din tot corpul, ca într-o criză convulsivă. Transpirația țâșnea din mine în șiroaie, iar brațele, picioarele și trunchiul se zgâlțâiau pe podeaua rece și murdară. Mi s-a părut că a durat o veșnicie. Apoi, ca din neant, au apărut aceste cuvinte care au pătruns în profunzimea ființei mele: „Viața ta e o comoară și tu ești mult mai mult decât știi.”

Asta a fost tot. În clipa în care mi-au fulgerat prin minte aceste cuvinte, m-am oprit din tremurat. Pur și simplu zăceam acolo, plin de transpirație, cu privirea pironită pe tavan. Nu simțisem niciodată, în toată viața mea, o asemenea pace interioară. Eram pe deplin prezent în trupul meu, locuiam întru totul în

inima mea. Viața ta e o comoară și tu ești mult mai mult decât știi.

După o vreme, m-am ridicat încet și mi-am împachetat lucrurile. În interiorul meu, în profunzime, se produsese o schimbare, deși nu puteam să explic – doar *simțeam*. Nu mă mai interesa să-mi iau viața. Poate că vocea aceea avea dreptate – poate că, într-adevăr, aveam mult mai multe în interiorul meu decât eram conștient în acel moment.

În general, când ne confruntăm cu momente grele, credem că modul în care vedem lumea reflectă realitatea. Aceasta este o presupunere falsă. Noi doar vedem lumea din cadrul nostru de referință lipsit de speranță, vedem lucrurile prin ochii tristeții și ai lipsei de speranță. Adevărul este că atunci când începem să ne simțim mai bine, lumea noastră va arăta mai bine. Când revenim la o stare de bucurie interioară, lumea exterioară va reflecta acel sentiment către noi. Eu am învățat că lumea este o oglindă. *Primim de la viață nu ceea ce dorim, ci ceea ce suntem*. Am mai învățat că există anotimpuri ale vieții și că suferința nu durează la nesfârșit. *Ai încredere că iarna tristeții tale se va preschimba în vara bucuriei tale, tot așa cum razele strălucitoare ale dimineții vin întotdeauna după întunericul nopții*.

Nu mai eram un caz disperat, un om care își plânge de milă. Nu mai eram cel care nu mai vede nicio ieșire. Un fel de putere se întorsese în mine în acea zi. Și, chiar dacă viața mea continua să fie un talmeș-balmeș – sincer vorbind –, începusem să știu că dețineam puterea de a o face mai bună. Dintr-un motiv oarecare, eram încredințat că ajutorul venea spre mine și că mă așteptau zile mai fericite. Nici nu bănuiam cât de minunat avea să fie acest ajutor și cât

de frumoasă urma să devină viața mea, dar, înainte de a intra în detalii, probabil că vă întrebați ce împrejurări făcuseră ca spiritul meu să decadă atât de mult încât să mă gândesc să-mi iau viața.

Cu doar câțiva ani în urmă, credeam că trăiesc viața la care visează orice om. Aveam o soție frumoasă și inteligentă, care mă iubea din tot sufletul. Aveam trei copii sănătoși și fericiți care excelau în tot ceea ce alegeau să facă. Câștigam mai mulți bani decât mi-aș fi putut imagina vreodată, ca proprietar al unui lanț de hoteluri plasate în zone elitiste de pe glob. Printre clienții mei se numărau staruri de cinema și oameni foarte bogați. Călătoream în locuri exotice, acumulasem multe bunuri materiale și devenisem destul de cunoscut, cel puțin pe piețele în care îmi desfășuram activitatea.

Apoi, într-o zi, lumea mea s-a prăbușit. Am ajuns acasă târziu, după un dîneu de afaceri cu vânzătorul unei proprietăți pe care eram interesat să o cumpăr. De obicei, Rachel lăsa câteva lumini aprinse pentru mine, dar în seara aceea casa era cufundată în întuneric. Nu mai înțelegeam nimic – era doar 10 seara. Unde era Rachel? Unde erau copiii?

Am intrat și am aprins luminile în hol și în bucătărie. M-a întâmpinat doar tăcerea. Pe masa din bucătărie era un bilet cu familiarul scris de mână a lui Rachel. În bilet scria așa: „Dar, am luat copiii și am plecat la mama. Nu te mai iubesc. Îmi pare rău. Te sună avocatul meu mâine-dimineață.”

Nimic nu te poate pregăti pentru o scrisoare ca asta – absolut nimic. Deși pretindeam că mariajul meu merge, știam că ne răcisem. Tot acel timp petrecut departe de casă, cu călătorii și afaceri, fusese timp furat căsniciei și familiei mele, iar iubirea pe care

o știam cândva dispăruse. Pretinsesem și că sunt un tată bun și, văzut din afară, probabil că așa păream, dar sufletele înțelepte ale copiilor mei știau adevărul. Chiar și când stăteam lângă ei, nu eram acolo cu adevărat. Mentea mea nu renunța niciodată la afaceri și nu eram disponibil pentru ei din punct de vedere emoțional. Adevărul este că pe atunci eram un om extraordinar de egoist. Credeam că lumea se învârte în jurul meu. Nevoile și sentimentele celorlalți nu contau la fel de mult ca ale mele. Voiam să fiu bogat. Voiam să mi se recunoască valoarea. Voiam să câștig și, între timp, pierdusem ceea ce era cel mai important.

Scrisoarea și procesul de divorț care a urmat mi-au sfâșiat inima. Am fost nevoit să plec din propria casă și m-am mutat într-unul dintre hotelurile mele. Aveam voie să-mi văd copiii doar o dată pe săptămână și în weekend, o dată la câteva săptămâni. Am început să beau fără măsură și mă îngrășasem jenant de mult. Fusesem întotdeauna viguros, chipeș și în formă, dar toate astea s-au evaporat. Mă trezeam cu migrene care nu mă părăseau până nu le înecam în alcool. Din fericire, nu mi-am pierdut afacerea. Fusesem suficient de inteligent să angajez o echipă de conducere de primă clasă, care, din loialitate față de mine, a condus afacerea în timp ce eu eram ocupat să-mi ling rănile. Sigur, mai participam la câte o ședință și semnau câte un contract, dar îmi petreceam mai tot timpul acasă, singur, pe întuneric, ascultând cântece vechi cu Billie Holiday și purtând lungi conversații cu Jack Daniels. Toată această nefericire m-a adus în cele din urmă în mizera cameră de motel despre care vă sptineam, dar trebuie să știți că aceeași nefericire a dus și la salvarea mea.

Am descoperit că suferința și necazurile contribuie foarte mult la dezvoltarea personală. Nimic nu te ajută să crești, să înveți și să evoluezi mai rapid. Nimic nu îți oferă o oportunitate atât de mare pentru a-ți recupera mai mult din adevărata putere ca persoană. Ochii noștri de oameni o privesc ca pe o experiență negativă. Aceasta este judecată pură și în spatele acestei credințe false se află frica pură. Vedeti voi, suferința apare când se întâmplă ceva ce nu am dorit. Apare când viața ne oferă ceva neașteptat, o stare nouă, iar apariția unei stări noi în viața noastră, indiferent că e vorba de o boală, de pierderea unei persoane dragi sau de un eșec financiar, înseamnă că trebuie să schimbăm și să părăsim vechiul, țărmurile de care ne agățam până atunci. Ni se cere să renunțăm la ceea ce ne așteptam și, pentru o ființă umană, a renunța poate fi înspăimântător. Ne este teamă să părăsim portul sigur a ceea ce ne era familiar și cunoscut. Ne opunem călătoriei către locurile necunoscute spre care ne poartă uneori viața. Simplul gând de a face asta ne sperie. În spatele împotrivirii față de nou se află frica.

Dar nu avem de ce să ne temem. Acest univers al nostru este un loc mult mai prietenos decât ne dăm noi seama. O corabie care nu se aventurează niciodată dincolo de geamandură nu va fi niciodată avariata. Însă nu acesta este scopul pentru care au fost făcute bărcile. Tot așa, un om care nu îndrăznește niciodată să pășească în spațiile necunoscute ale vieții lui nu va avea niciodată de suferit – dar nu pentru asta au fost concepuți oamenii. Am fost făcuți să experimentăm evoluția, la care ajungem prin vizitarea unor locuri necunoscute în calitatea noastră de călători prin viață. Ochii noștri mai înțelepți știu acest adevăr și văd schimbarea și suferința la adevărata lor valoare:

un medic grijuliu care vine să vindece partea bolnavă din noi. Suferința ne face mai profunzi. Suferința vine să ne susțină și ne ajută să aflăm cine suntem cu adevărat. Suferința ne deschide, forțându-ne să renunțăm și să abandonăm tot ceea ce știm și de care ne agățăm, ca un copil în prima zi de școală, care se teme să lase mâna mamei și să intre singur într-o clasă plină de prieteni noi, unde va învăța multe lucruri noi și frumoase. Necunoscutul este acolo unde există „noul”, iar noul este singurul loc din lume unde găsim *posibilitatea*. Fiecare om este programat să se îndrepte spre posibilitatea și potențialul din viața lui. Am fost cu toții proiectați să fim măreți. Deci cum să spunem că suferința este rea, când ea este cea care ne facem să fim mai buni? Da, partea umană din noi simte durerea care ni se întâmplă. Este firesc. Dar această durere va dispărea în cele din urmă și se va naște un eu mai puternic, mai bogat și mai înțelept.

„Nu te teme de necunoscut, pentru că acolo se află măreția ta”, spunea un profesor de-ai mei, un om cu totul deosebit, despre care urmează să aflați mai multe. Majoritatea oamenilor își petrec cei mai buni ani din viață în locuri cunoscute. Le lipsește curajul să se aventureze în teritorii necunoscute și sunt înspăimântați de ideea de a ieși din mulțime. Vor să fie în rând cu lumea și le este teamă să iasă în evidență. Se îmbracă la fel ca toți ceilalți, gândesc la fel ca toți ceilalți și se comportă ca toți ceilalți, chiar dacă nu se simt bine făcând asta. Refuză să asculte chemarea inimii și să încerce lucruri noi, refuză să părăsească țărmul unde se simt în siguranță, așa că fac tot ceea ce fac și ceilalți. În felul aceasta, sufletele lor, cândva strălucitoare, încep să se întunece și să se chircească. „Moartea este doar unul dintre multele feluri în care

poți să-ți pierzi viața”, spunea aventurierul Alvah Simon.

Când te agăți de țărnișurile sigure din viața ta, nu faci decât să alegi să rămâi înțemnițat de spaimele tale. Poți să ai iluzia că ești liber când continui să trăiești în cutia care a devenit viața ta, dar, crede-mă, este doar atât: o iluzie – o minciună pe care ți-o tot repeți. Când ieși din cutie pentru a aborda perspective noi și încetezi să mai urmezi mulțimea, vor apărea spaime, e normal – ești om. Dar curajul înseamnă să simți aceste spaime și totuși să mergi mai departe. *Curajul nu este absența fricii, ci voința de a-ți depăși frica și a urmări un scop care este important pentru tine.* Când trăiești într-un port sigur și te agăți de ceea ce îți este cunoscut, nu ești altceva decât un cadavru viu. Când te aventurezi în necunoscut și explorezi locurile necunoscute din viața ta, revii la viață și inima începe să-ți bată din nou. Regăsești aventura și entuziasmul vieții. *Reține, de cealaltă parte a spaimelor tale îți vei descoperi norocul.*

Am să îți ofer acum o metaforă puternică. Dacă ți-ai petrecut întreaga viață în închisoare, în ziua în care ești eliberat vei avea multe temeri. Cât timp ai fost în închisoare, deși erai privat de libertate, ai trăit în tărâmul a ceva cunoscut, fiindcă urmași o rutină strictă: știai când trebuie să te trezești, știai când aveai voie să faci mișcare și știai exact când și ce puteai să mănânci. Acum, cu toate că nu mai ești în spatele gratiilor, îți este teamă. Nu știi ce să faci și unde să te duci. Nu există nicio structură, există doar nesiguranță. Ai tendința mai degrabă să te întorci la ceea ce cunoști decât să înfrunți aparenta nesiguranță și aparentul disconfort pe care le implică necunoscutul. Ai

prefera să fii prizonier decât să-ți redobândești libertatea. E illogic, dar așa ne comportăm mai toți.

Am învățat toată această filozofie de la profesorul de care aminteam. Până acum, acest profesor a exercitat cea mai puternică influență asupra vieții mele. Înțelepciunea și remarcabilul proces în șapte etape pe care a început să mi-l împărtășească acum doar 12 luni mi-au schimbat complet viața. Nu am fost niciodată atât de fericit. Nu m-am simțit niciodată atât de viu. Nu am avut niciodată mai multă stimă pentru mine însumi. Am găsit iubirea vieții mele. Sănătatea mea este perfectă, iar afacerea mea înflorște. Nu mi-am imaginat niciodată că viața poate fi atât de bună. Același lucru poate fi valabil și pentru voi. De darurile pe care le-am primit eu puteți beneficia și voi. Desigur, va trebui să faceți unele alegeri noi și să vă asumați o serie de riscuri. Evident, va trebui să investiți ceva timp și energie pentru a vă reconecta cu părțile voastre mărețe, magnifice, pe care poate le-ați pierdut. Sigur, va trebui să înfrunțați câteva spaime care vă încorsetează, indiferent că recunoașteți sau nu, dar, procedând astfel, veți trezi *eul* vostru cel mai înalt și mai măreț. Și ce ar putea fi mai important de atât?

Profesorul acesta este persoana cea mai puternică, cea mai înțeleaptă și cea mai nobilă pe care o cunosc. Este un excentric, un om cu adevărat original, iar metodele lui sunt neortodoxe, asta ca să fiu eufemistic. De fapt, uneori este un pic sălbatic. Nu ați întâlnit niciodată pe cineva ca el, nici nu veți întâlni. Are un talent extraordinar de a împărtăși cunoștințe care schimbă vieți, se adresează sufletului și te determină să faci schimbări care îți deschid calea către o viață frumoasă. Lecțiile lui vă vor fi de mare ajutor